Tisztelt von der Leyen elnök asszony,
Macron elnök úr,
Costa miniszterelnök úr!
Kedves európaiak!

Nagyon büszke vagyok arra, hogy a mai napon elérkeztünk az aktív polgári szerepvállalás ezen egyedülálló mérföldkövéhez. Európa épül. Alapjainkat időtállóvá tesszük.

Úgy gondolom, hogy a ma hallott számos beszéd egy fontos üzenetet közvetít számunkra: Európa jövője még nem íródott meg, és történetünk Önökön, mindannyiunkon múlik.

A vita során február 24-e óta – amikor Putyin elnök elrendelte, hogy hadserege szállja meg Ukrajnát – egy teljesen új tényezővel is számolnunk kellett. Ez a középkori jellegű agresszió megváltoztatta a világot.

Február 24. után a világ nagyon más lett. Veszélyesebb. Ezzel együtt Európa szerepe is megváltozott. Nem engedhetjük meg többé magunknak, hogy időt veszítsünk.

Értékeink fokmérője, hogy milyen választ adtunk az invázióra, és hogy hogyan reagálunk arra a továbbiakban. Válaszlépéseink egységessége és elszántsága meglepte a kritikusokat, és büszkéve tett minket arra, hogy európaiak vagyunk. A jövőben is hasonlóképpen kell folytatnunk.

Miközben azonban mit itt beszélünk, Ukrajna még mindig megszállás alatt van. A bombák továbbra is válogatás nélkül gyilkolnak. Továbbra is nőket erőszakolnak meg. Milliók menekültek el, és még többen fognak. Emberek továbbra is csapdában vannak a Mariupol alatti alagutakban.

Az ukránok Európa segítségét kérik. Mivel jól tudják, amit a fél évszázadot a vasfüggöny mögött leélni kényszerült európaiak milliói is mondanak: azt, hogy Európának nincs alternatívája.

Európa jövője Ukrajna jövőjétől függ. Az előttünk álló fenyegetés valós. A kudarc ára pedig hatalmas.

Felteszem a kérdést: a történelem hogyan fogja megítélni tetteinket? A jövő nemzedékei vajon a multilateralizmus elszigetelődés feletti győzelméről fognak-e olvasni? És a nemzetek és – ahogy azt Laura korábban mondta – a különbözőségükre büszke olyan emberek közötti kölcsönös függőségi kapcsolat megerősödéséről, akik megértik, hogy ebben az új világban a jövő csak együtt képzelhető el?

Mindez tőlünk függ. A mi felelősségünk. És hadd szögezzem le ismét, hogy az Európai Parlament egy erősebb Európáért fog küzdeni, és mindazért, amit Európa jelent. A szabadságért, a demokráciáért, a jogállamiságért, az igazságosságért, a szolidaritásért és az esélyegyenlőségért.

Ez azt jelenti, hogy többet kell hallgatnunk, mint beszélnünk. Mindennek Önökről kell szólnia. Az európai falvakban, városokban és régiókban élő emberek javát szolgáló projektünkről.

Európa büszke lehet történelmére. Létrehoztuk a közös piacot, egymást követő bővítéseket hajtottunk végre, kiálltunk az általános választójog mellett, megszüntettük a belső határokat, létrehoztunk egy közös valutát hoztunk és szerződéseinkben rögzítettük az alapvető jogokat. Európai projektünk sikertörténet volt. Lehet, hogy a konstrukció nem tökéletes, de így is a liberális demokrácia, a személyes szabadságjogok, a gondolatszabadság, a biztonság védőbástyája vagyunk. És ez milliókat inspirál Európában és világszerte.

A konferencia azonban azt is bizonyítja, hogy mély szakadék tátong az emberek elvárásai és aközött, amit Európa jelenleg kínálni tud. Ezért következő lépésként egy konventre van szükség. Ehhez az Európai Parlament ragaszkodni fog. Vannak olyan kérdések, amelyek egyszerűen nem várhatnak.

A védelem esetében is ez a helyzet. Új biztonság- és védelempolitikára van szükségünk, mert világos, hogy szükségünk van egymásra, és hogy egyedül kiszolgáltatottak vagyunk. És ebben az esetben nem kell újra feltalálnunk a kereket. A meglévő szövetségeket kiegészítenünk kell, nem pedig versenyezni azokkal.

Ez igaz az energiára is. Még mindig túlságosan függünk önkényuraktól. Még mindig léteznek energiaszigetek. Támogatnunk kell egymást a Kremltől való függetlenedés terén, és alternatív energiaforrásokba kell beruháznunk. Meg kell értsük, hogy a megújuló energia éppúgy szól a biztonságról, mint a környezetvédelemről. Ezt azonban csak együtt tudjuk megtenni.

Ez igaz az éghajlatváltozásra is, egy egész nemzedék kihívására, melynek globális terhét Európa büszkén vállalta.

És igaz az egészségügyre is, ahol figyelembe kell vennünk a világjárvány tanulságait, össze kell kapcsolnunk egészségügyi rendszereinket, meg kell osztanunk az információkat és össze kell vonnunk az erőforrásokat. Amikor a következő vírus lecsap ránk, nem hagyhatjuk, hogy az leállítsa életünket. Nem lehet az az első ösztönös cselekedetünk, hogy újra felállítjuk a múltbeli határokat.

És igaz továbbá gazdasági modellünkre is, amelyben kellő rugalmasságot kell biztosítanunk anélkül, hogy megkötnénk a következő generációk kezét, és amelyben képesek kell legyünk arra, hogy munkahelyeket teremtsünk.

Valamint igaz a migrációra is, amint azt a videókban és tanúvallomásokban is hallhattuk, ahol továbbra is olyan rendszerre van szükségünk, amely méltányos a védelemre szorulókkal szemben, de szigorú azokkal szemben, akik nem azok, és határozottan fellép mindenkivel szemben, aki kihasználja a világ legsérülékenyebb embereit.

Igaz az egyenlőségre és a szolidaritásra is. Európánknak továbbra is olyan helynek kell maradnia, ahol az lehetsz, aki akarsz, ahol eredményeidet nem befolyásolja a születési helyed, a nemed vagy szexuális irányultságod. Európának ki kell állnia a jogainkért – a nőkért, a kisebbségekért és mindannyiunkért. Európa senkit sem hagyhat magára.

Azt akarom, hogy Európa vezető szerepet töltsön be mindezeken a területeken. Mert ha mi nem tesszük, egyszerűen más fogja azt megtenni.

Kedves európaiak!

Az Európa jövőjéről szóló konferencián Európa-szerte több százezer ember vett részt. A több hónapnyi eszmecsere és heves vita során megtapasztalhattuk a részvételi demokrácia erejét. Szeretném megköszönni Önöknek, hogy hisznek Európa ígéretében.

Külön köszönetet szeretnék mondani Guy Verhofstadtnak és Dubravka Šuicának, valamint a Tanács különböző elnökségeinek, az itt jelen levő Costa miniszterelnöknek és Clement Beaune miniszternek a folyamat levezényléséért. Szeretnék köszönetet mondani néhai elnökünknek, David Sassolinak, aki büszke lehetne. Aki oly büszke lenne most. Természetesen mindezt a teljes személyzet nélkül nem lehetett volna megtenni, és kérem, tapsolják meg az Európai Parlament és az intézmények azon munkatársait, akik keményen dolgoztak a konferencia megvalósításán. Köszönöm mindannyiuknak, hogy hisznek ebben a munkában, hogy harcolnak Európáért és szembeszállnak a kételkedőkkel.

Könnyebb cinikusnak és populistának lenni, és befelé fordulni, de rá kel mutatnunk, hogy a populizmus, a cinizmus és a nacionalizmus nem más, mint hamis remény, melyet olyanok kínálnak, akiknek nincsenek válaszaik. Olyanok, akik félnek attól, hogy a haladás kemény és hosszú útjára lépjenek.

Európa soha nem félt. Eljött az ideje, hogy továbblépjünk, ne pedig visszafelé.

Ismét az európai integráció egy meghatározó pillanatában vagyunk, és semmilyen változtatási javaslat nem lehet túl bátor. Bármire is legyen szükségünk céljaink eléréséhez, fel kell karolni azt.

Már diákként szerepet vállaltam a politikában, mivel úgy gondoltam, hogy a nemzedékem helye Európa. Továbbra is ezt gondolom. Nincs régi és új Európa. Nincsenek nagy és kis államok. Tudjuk, hogy az ideák legyőzhetik a földrajzi adottságokat.

A pillanat, amikor 18 évvel ezelőtt 10 ország – köztük az én országom is – csatlakozott az EU-hoz, örökre megmarad bennem. A május elsejét megelőző éjfélkor együtt számoltuk a másodperceket, és tapintható volt az emberek öröme, reménye, szenvedélye és hite. Ma Ukrajnában, Grúziában, Moldovában és a Nyugat-Balkánon az emberek ugyanezzel a várakozással tekintenek felénk. Természetesen minden országnak a saját útját kell követnie, de nem szabad félnünk attól, hogy Európa erejét arra használjuk, hogy az emberek életét jobbra fordítsuk, ahogy az az én országom esetében is történt.

Végezetül, a fiataloknak szentelt év során ma az Európa-napon gyűltünk össze itt, az Európai Parlament székhelyén Strasbourgban. Egy hely sem szimbolizálhatja jobban a demokrácia erejét, Európa erejét arra, hogy a következő lépéseket közösen tegye meg.

Itt az ideje, hogy válaszoljunk Európa hívó szavára. Itt a mi időnk!

Köszönöm a figyelmet!